

Sygn. akt VI Ka 408/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Sarnecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu M. Z.

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 r.

sprawy **S. B.** ur. (...) we W.

s. Z. i A. z domu G.

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 23 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 154/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. B. w ten sposób, że w pkt II części dyspozytywnej podwyższa orzeczoną wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego T. K. do kwoty 3000 złotych (trzy tysiące);

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 80 złotych.

Sygn. akt VI Ka 408/18

UZASADNIENIE

S. B. oskarżona została o to że:

w dniu 17 lipca 2016 r. w K. rejonu (...) kilkakrotnie uderzył T. K. pięścią w okolicę nosa i zębów, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów oraz deformacją piramidy nosa i pourazowym skrzywieniem przegrody nosowej, które obrażenia skutkowały rozstrojem zdrowia na czas przekraczający siedem dni

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2018 r. w sprawie II K 154/17:

I. uznał oskarżonego za winnego tego że w dniu 17 lipca 2016 roku w K. rejonu (...) kilkakrotnie uderzył T. K. pięścią w okolicę nosa i zębów, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci otarć naskórka na twarzy i przedramionach, słuczenia nosa ze złamaniem kości nosa oraz ubytku korony zęba siekacza dolnego które to obrażenia skutkowały

naruszeniem czynności narządu jego ciała na okres poniżej 7 dni tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 2 lat;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz T. K. nawiązkę w kwocie 2.000 zł.

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, zaś na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 80 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. K. zarzucając:

1.obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na mało wnikliwej i wybiórczej ocenie dowodów w zakresie sytuacji majątkowej oskarżonego oraz charakteru obrażeń pokrzywdzonego co doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych, w szczególności ustalenia że nawiązka w wysokości 2.000 zł. jest kwotą odpowiednią dla spełnienia celów środka kompensacyjnego;

2.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku który miał wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu że stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu nie jest znaczny, podczas gdy swobodna a nie dowolna i niesprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego, a zatem braku przesłanek materialnych do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, a zatem konieczności orzeczenia wobec oskarżonego kary zasadniczej, a występujące w sprawie okoliczności przedmiotowo- podmiotowe takie jak rozpoznawalność sytuacji przez oskarżonego oraz konsekwencji prawnych, negatywny stosunek do pokrzywdzonego i motywacja sprawcy, chęć zemsty na pokrzywdzonym, stosunek do pokrzywdzonego oraz rozmiar grożącej szkody przemawiają za uznaniem , że czyn przypisany oskarżonemu cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, co powinno skutkować skazaniem oskarżonego a nie warunkowym umorzeniem postępowania.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I i II instancji stosownie do treści art. 632 k.p.k. lub art. 631 k.p.k.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jedynie w części zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie znalazł powodów do uwzględnienia zarzutu drugiego, będącego podstawą do złożenia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Istotą tego zarzutu jest ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i stopnia jego zawinienia które – zdaniem skarżącego - są wyższe niż to ustalił Sąd I instancji. Sąd Okręgowy nie podzielił tej oceny. Kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości czynu wymienione zostały w art. 115 § 2 k.k. Sąd I instancji odniósł się do nich w sposób dostateczny koncentrując się na rozmiarze wyrządzonej szkody, sposobie i okolicznościach popełnienia czynu i motywacji sprawcy. Poza sporem jest że oskarżony swoim działaniem naruszył czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni, więc w istocie popełnił przestępstwo prywatnoskargowe. Kontekst całego zdarzenia którego skutkiem było spowodowanie przez oskarżonego powyższych obrażeń miał charakter rodzinny i osobisty, oskarżony S. B. i pokrzywdzony T. K. są szwagrami, pokrzywdzony pozostawał w związku małżeńskim z siostrą oskarżonego M. K., choć zdarzenie miało miejsce w czasie toczącego się postępowania rozwodowego. Powodowało to niewątpliwie określony poziom negatywnych emocji pomiędzy stronami. Skarżący eksponuje w apelacji, że oskarżony jest osobą wykształconą, posiadającą określony zasób doświadczenia życiowego, wysportowaną, trenującą sztuki walki, a więc zdawał on sobie sprawę z możliwych skutków swojego działania a jego zachowanie powodowane zemstą na pokrzywdzonym było przejawem lekceważenia znanych mu, obowiązujących norm prawnych. Jednakże zachowanie tak pokrzywdzonego jak i oskarżonego podyktowane było emocjami niewiele mającymi wspólnego z poziomem wykształcenia, jak ustalił Sąd I instancji – czego skarżący nie kwestionuje – początkiem zajścia był banalny fakt wskoczenia psa M. K. do samochodu pokrzywdzonego, co spowodowało jego reakcję w postaci szarpania małżonki i ublizania jej i kolejną

reakcję tym razem oskarżonego w postaci dwukrotnego uderzenia pięścią w twarz T. K. i po chwili trzeciego uderzenia. Równie uprawniona jest więc interpretacja, że oskarżony działał nie tyle z chęci zemsty co w obronie swojej siostry szarpanej przez oskarżonego. Siła uderzeń zadanych przez oskarżonego nie była przy tym nadmiernie duża, skoro nastąpiło u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Zachowania oskarżonego w żadnym wypadku nie należy aprobować czy pochwalać, nie sposób jednak przyjąć że jest on osobą zdemoralizowaną. Sąd Okręgowy podzielił w tej sytuacji stanowisko Sądu I instancji, że stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie są znaczne i że w związku z tym nie ma potrzeby wydawania wyroku skazującego wobec oskarżonego, wystarczające będzie warunkowe umorzenie postępowania na dwuletni okres próby.

Rozpatrując pierwszy z zarzutów zawartych w apelacji Sąd Okręgowy w części podzielił stanowisko skarżącego. Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego nawiązkę której wysokość jest kwestią ocenną. Rację ma skarżący że przy obecnym unormowaniu prawnym nawiązka ma przede wszystkim funkcję kompensacyjną. Znaczenie ma tutaj niewątpliwie charakter obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego, które – choć naruszały czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni – nie były obrażeniami błahymi, co szczególnie odnosi się do złamania kości nosa i ubytku korony zęba siekacza. Z powodu tych obrażeń pokrzywdzony był hospitalizowany na oddziale otolaryngologicznym. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczoną nawiązkę należało podwyższyć, jednakże nie do kwoty 5.000 zł., lecz do kwoty 3.000 zł., co uwzględnia tak powyższe okoliczności jak i sytuację materialną oskarżonego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. B. w ten sposób, że podwyższył orzeczoną w pkt II części dyspozytywnej nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego do kwoty 3.000 złotych. W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. wobec uwzględnienia w części apelacji pełnomocnika wniesionej na niekorzyść oskarżonego Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 80 zł (20 zł. ryczałt za doręczenia + 60 zł. opłata za II instancję).